

Έχοντας το κιτς για στόχο κι όχι για σύμμαχό τους

> «Μήδεια» του Μποστ σε σκηνοθεσία Σταμάτη Φασουλή

Οταν πρόκειται για ανεβασματα των έργων του Μποστ γίνονται επιφυλακτική και επιθετική. Αναλαμβάνω (χωρίς καμιά ανάθεση) να αμυνθώ τον πολυαγαπημένο μου Μποστ από εκείνους που ανεβάζοντάς τον, δεν τον λατρεύουν, δεν κατανοούν τη φύση του μποστικού κωμικού

Σκηνοθεσία: Σταμάτης Φασουλής
Σκηνικά: Γιώργος Γαβαλάς
Κοστούμια: Κώστας Βελινόπουλος
Μουσική: Αλέξιος Πρίφτης
Χορογραφίες: Δημήτρης Παπάζογλου
Φωτισμοί: Αντώνης Παναγιωτόπουλος
Παίζουν: Ελισάβετ Κωνσταντινίδου, Χρήστος Χατζηπαναγιώτης, Ζέτα Μακρυπούλια, Δημήτρης Τσέλιος κ.ά.

στοιχείου, που τον εκμεταλλεύονται ως απλό κωμωδιογράφο «πατώντας» πάνω στο υπέροχο γλωσσικό και ισχυριστικό χιούμορ του κειμένου με «αλλόπνευμα» αστεία. (Όσοι έχουν δει τη σχετικά πρόσφατη κάθοδο της «Μαρίας Πενταγιώτισσας» με τον Πέτρο Φιλιππίδη, έχουν πρόχειρο το παράδειγμα της τελευταίας τάσης) Το κύριο, απύθμενο και ανεξάντλητο, θέμα της μποστικής σάτιρας είναι το εθνικό κιτς. Έχοντας έντονο επιθεωρησιακό χαρακτήρα τα έργα του Μποστ λειτουργούν ως ανοικτά συστήματα, δεχτικά σε επικαιρικές προσθήκες, φτάνει οι συντελεστές των παραστάσεων να μην χάνουν τον αισθητικό και ιδεολογικό μπούσουλα, έχοντας το κιτς για στόχο, κι όχι για σύμμαχό τους.

Στην παράσταση της «Μήδειας» του Μποστ σε σκηνοθεσία του Σταμάτη Φασουλή, παράσταση που

άνοιξε το φετινό καλοκαιρινό φεστιβάλ της Λάρνακας, ο Μποστ δεν κινδύνεψε πολύ. Ο Σταμάτης Φασουλής δεν είχε ανάγκη από διάφορους μποσταμύντορες σαν κι εμένα, επειδή, όπως φάνηκε, κι αγαπά, κι κατανοεί, και βρίσκει τρόπο ν' αποδώσει το χιούμορ του Μποστ. Η φιγούρα της Μήδειας είναι η απόδειξη της πλήρους εναρμόνισής με το πνεύμα του συγγραφέα. Ο Φασουλής μαζί με τον ενδυματολόγο Κώστα Βελινόπουλο και, βεβαίως, την καταπληκτική Ελισάβετ Κωνσταντινίδου σαν να ζωντάνεψαν τα σκίτσα του Μποστ. Κι αν θυμηθώ την παλαιότερη εξαιρετική «Μήδεια» του Θεάτρου Στοά (την οποία ο Σταμάτης Φασουλής φαίνεται να έχει για πρότυπο και καλά κάνει), εκεί η Λήδα Πρωτοψάλτη έπαιζε τη Μήδεια λαμπρά, αλλά εδώ η Ελισάβετ Κωνσταντινίδου είναι τόσο οργανικά μποστική, τό-

σο κωμικο-

βάρβαρη, τόσο «από την Κολχίδα», που εξασφαλίζει και το συνεχές γέλιο, και ευθύνεται σε μεγαλύτερο βαθμό για την πλήρη αποδοχή της παράστασης από το κοινό. Ναι, μεν έχει την αίγλη και την έλξη της πρόσφατης μεγάλης τηλεοπτικής επιτυχίας, δεν τα εκμεταλλεύεται αυτά και παρουσιάζει μια αυτόνομη και πρωτότυπη δουλειά. Αν η προηγούμενη παράγραφος άρχισε με τη διαπίστωση ότι ο Μποστ δεν κινδύνεψε πολύ, ας δούμε στην επόμενη που κινδύνεψε έστω και λίγο. Είναι κρίμα ότι έχοντας εναρμονιστεί με το πνεύμα του έργου στα κύρια σημεία, ο σκηνο-

θέτης δεν έχει εμπιστοσύνη στο κοινό της καλοκαιρινής περιοδείας του θιάσου του και προσφεύγει σε «βοήθειες». Τέτοιου είδους «βοήθεια» αποτελεί η παρουσία στην παράσταση της Ζέτας Μακρυπούλια. Κι αν αυτό ακούγεται άδικο για την ίδια, τότε ο πρώτος που την αδίκησε είναι ο σκηνοθέτης που εισάγει την κάθε της είσοδο στη σκηνή με δανεισμένο από τον τηλεοπτικό ρόλο της ηθοποιού σουξέ. Έτσι εννοείται ότι η ηθοποιός είναι απλώς μια εμβόλιμη «Αμαλία», και δεν της δίνεται ευκαιρία να δοκιμάσει αν μπορεί να ενταχτεί οργανικά σε μια μποστική παράσταση. Όταν άκουσα το «Φίλι, φίλι...», άρχισα με μεγάλη στεναχώρια να περιμένω το «iii» της Ζουμπουλίας, αλλά ευτυχώς η κυρία Κωνσταντινίδου δεν το χρε-

αζόταν. Τέτοιες στιγμές, όταν το κιτς από στόχος γινόταν σύμμαχος, υπήρχαν, αλλά λίγες. Πιστεύω ότι ο Χρήστος Χατζηπαναγιώτης στο ρόλο του Τροφού χρησιμοποιούσε κωμικά μέσα έξω από την αισθητική του Μποστ. Αυτά ξένιζαν ιδιαίτερα στο μεγάλο σατιρικό αφιέρωμα στον «Τέως» Οιδίποδα, όπου στα λόγια του Τροφού σχεδόν ακουγόταν (και δεν ακουγόταν) η φωνή του συγγραφέα. Οι καλές ψηφίδες του συνόλου ήταν ο Ευριπίδης και ο Δίας του Παναγιώτη Πετράκη, η χιπ-χοπαφήγηση του Εξαγγέλου Δημήτρη Τσέλιου. Ο χορός ήταν πολύ δουλεμένος με τα μέλη του να μη σμίγουν σε απρόσωπο σύνολο, αλλά να περνούν μέσα από την υποκριτική τους προσωπικότητα τα μουσικο-

χορευτικά νούμερα. Τα χορικά του συνθέτη Αλέξιου Πρίφτη και του χορογράφου Δημήτρη Παπάζογλου ήταν πολύ κεφάλια. Ο ίδιος του Αλέξανδρου Μουρδούμη μου φάνηκε λίγο δανεικός από τη «Μήδεια» της Ομάδας Εδάφους του Δημήτρη Παπαϊωάννου. Τα σκηνικά του Γιώργου Γαβαλά μπορεί να μη συγκρού-

νταν με την αισθητική του Μποστ, αλλά σίγουρα δε χαρακτηρίζονταν από ιδιαίτερο εικαστικό χιούμορ.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ

Ο Σταμάτης Φασουλής δεν είχε ανάγκη από διάφορους μποσταμύντορες σαν κι εμένα, επειδή, όπως φάνηκε, κι αγαπά, κι κατανοεί, και βρίσκει τρόπο ν' αποδώσει το χιούμορ του Μποστ. Η φιγούρα της Μήδειας είναι η απόδειξη της πλήρους εναρμόνισής με το πνεύμα του συγγραφέα. Ο Φασουλής μαζί με τον ενδυματολόγο Κώστα Βελινόπουλο και, βεβαίως, την καταπληκτική Ελισάβετ Κωνσταντινίδου σαν να ζωντάνεψαν τα σκίτσα του Μποστ.